

Video: Friedrich Schillers æstetiske filosofi v/Leni Rubinstein. Dansk tale

Se også: [Oversigt over vore danske artikler om Schiller](#)

Opråb til verdens ledere om at vågne og erkende faren for atomkrig

8. dec. 2014 –

»Vi mener, at de risici, som eksisterer i form af atomvåben og den internationale dynamik, som kunne føre til, at atomvåben tages i brug, er undervurderet eller utilstrækkeligt forstået af verdens ledere. Spændinger mellem atombevåbnede stater og alliancer i det euro-atlantiske område og i både Syd- og Østasien har fortsat et modent potentiale for militære fejlregninger og optrapninger. Som et levn fra den Kolde Krig er for mange atomvåben fortsat klar til affyring med kort varsel, og øger således i høj grad chancerne for en ulykke«,

advarede flere end 120 politiske og militære ledere og ledere med adgang til atomvåben fra 46 lande i et brev til den østrigske udenrigsminister, Sebastian Kurz, i anledning af Wienerkonferencen om den Humanitære Virkning af Atomvåben, som finder sted den 8.-9. dec. i Wien med den østrigske udenrigsminister som vært.

Fem internationale organisationer har sponsoreret brevet: Det amerikanske Råd for Atomsikkerhedslederskab og Initiativet om Atomtrussel, og det Europæiske Lederskabsnetværk og dets asiatiske og sydamerikanske modparter. Fremtrædende underskrivere er Sam Nunn, Richard Lugar og pens. gen. James Cartright fra USA; tidl. udenrigsminister David Owen og tidl. forsvarsminister Lord Browne fra Storbritannien; tidl. franske premierminister Michel Rocard; tidl. tyske forsvarsminister Volker Ruhe; tidl. svenske udenrigsminister og IAEA-chef Hans Blix; tidl. australske premierminister Malcolm Fraser, samt mange andre.

Pave Frans sendte et budskab til Wienerkonferencen med en opfordring til, at udvikling erstatter atomvåbenafskrækkelse og doktrinen om Gensidigt Garanteret Ødelæggelse, som grundlag for

»fredelig sameksistens mellem folkeslag og stater. Nutidens og fremtidens ungdom fortjener langt bedre. De fortjener en fredelig verdensorden baseret på foreningen af den menneskelige familie«, skrev han. »Fred må være bygget på retfærdighed, socioøkonomisk udvikling, frihed, respekt for grundlæggende menneskerettigheder, alles deltagelse i offentlige anliggender og opbygningen af tillid mellem folkene. Pave Poul VI erklærede dette på en kortfattet måde i sit officielle pavebrev *Populorum Progressio*[1]: 'Udvikling er det nye navn for fred'«.

Tidligere chef for Det internationale Energiagentur (IAEA), Mohammed el-Baradei, sendte et budskab med en advarsel om den voksende fare for, at verden

»går i søvne lige lukt ud i ødelæggelse« under verdens »dysfunktionelle fælles sikkerhedssystem«.

»Krig og fred, som så mange menneskelige vilkår, er selvskabte. Det afhænger af de omgivelser, vi konstruerer, og den tankegang, vi dyrker. Det, vi behøver, er en

tankegang baseret på retfærdig behandling, tillid, gensidig respekt og dialog, og ikke forskellige standarder for forskellige grupper, polarisering, ydmygelse og diktater. Og det bør være en tankegang, der forstår, at, i vor globaliserede verden vil vi enten lykkes sammen, eller fejle hver for sig. Hvis vi arbejder på at fjerne drivkraften bag usikkerhed og krig, så er chancen den, at vi vil være i stand til at undgå, eller i det mindste afbøde, de fleste krige. Hvis vi arbejder på drivkraften bag fred, så er chancen den, at vi vil blive i stand til at genoprette vores rationalitet og forstå, at vi tilhører en og samme menneskeart«, skrev han.

Det strategiske grundlag for at frembringe netop dette nødvendige skift fra krig til global udvikling i et miljø baseret på tillid, står krystalklart i Schiller Instituttets resolution, »Europa og USA må tilslutte sig BRIKS!«, som i øjeblikket cirkuleres af LaRouche Political Action Committee i USA, og på mange andre sprog af LaRouche-bevægelsen over hele verden.

Foto: Mohammed el-Baradei var chef for IAEA fra 1997 til 2006

[1] »Udvikling af folkeslagene«: Et pavebrev skrevet af Pave Poul VI, der handlede om, at økonomien i verden bør tjene menneskeheden og ikke kun de få. Det blev udgivet 26. marts 1967.

Fra LaRouche-bevægelsen 9. dec. 2014:

Ønsker I virkelig at være bankerot i al evighed? Få USA med i BRIKS!

Det er sjældent, at et sådant eksempel på politisk impotens, baseret på en nations økonomisk bankerot, præsenterer sig. Mens præsident Putin forberedte sit besøg i Indien senere på ugen for at underskrive aftaler om økonomisk udvikling, gjorde USA's Udenrigsministerium det klart, at det krævede, at Indien afslog det: »Vi har gjort det klart, at tiden ikke er til, at lande indgår økonomiske aftaler med Rusland«, sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Maria Harf. To dage senere, den 8. dec., blev det klart, at Indien og Rusland drøfter en fordobling af den aftale om atomkraft, som de er i færd med at indgå: i stedet for 12-14 russiske atomreaktorer til Rusland, så 24 af dem – et fuld-fart-frem-atomkraftprogram for Indien, som vil udfordre og stille krav til begge landes kapaciteter.

USA's kapacitet til at levere atomreaktorer til en anden nation er lig nul; det har ingen firmaer, der kan producere dem. USA's økonomi har været på vej ned ad bakke, mht. levestandard og produktivitet, i 50 år, siden præsident Kennedy blev myrdet. Det er seks år siden, det kom ud af et finanskollaps, uden at der har været en genrejsning, og det har kurs mod endnu en finanseksplosion – som kunne blive udløst meget hurtigt af sammenbruddet af olieprisen, af den milliard dollar store derivatboble, og af den skinbarlige finansforbrydelse med bank-bailouts (bankredningspakker, -red.) for 4 billion dollar.

Og så taler vi ikke engang om resten af de transatlantiske

»magter«, Europa og Japan, forsumpet i årtier med multiple dyk ned i økonomisk tilbagegang.

Økonomen Lyndon LaRouche har forudset dette i vigtige, langsigtede prognoser siden 1960'erne. Han har aldrig taget fejl i disse prognoser. Her er, hvad han siger nu: Forsøget på at true BRIKS-landene virker ikke. Det kan ikke virke: Den amerikanske politik er bankerot, fordi den amerikanske økonomi er bankerot. Resten af det transatlantiske system er endnu mere bankerot. Det er en bunke bankerotte nationer under anførelse af London, som truer med at drive verden ud i atomkrig.

USA's system for den økonomiske politik har længe været i færd med at drive amerikanske borgere til bankerot, siger LaRouche, og undervejs har det drevet sig selv til bankerot. Kald det »hvad Bush-ligaen endelig har gjort ved sig selv.«

Ønsker I at leve i bankerotte økonomier i al evighed? Alternativet er blevet bygget op af Lyndon og Helga LaRouche hen over 40 år med at drøfte store udviklingsprojekter med regeringer i hele verden. Det er nu blevet en ny politik, der står til verdens rådighed, den dynamik, der finder sted i BRIKS-nationerne og deres allierede. Gensidig økonomisk udvikling, investering i store infrastrukturprojekter til gensidig fordel, udforskning af måne- og solsystem og udvikling af fusionskraft.

Få USA til at gå med i BRIKS-dynamikken. Stop politikken for bankerot, og smid dem, der går ind for den – Obama – ud af embedet.

Foto: USA's Finansministerium

Tyskland: Forbundskansler Merkel på krigsstien med antirussisk kampagne

7. dec. 2014 – Idet hun yderligere forøgede spændingerne mellem Rusland og Europa, anklagede den tyske forbundskansler Angela Merkel i dag, i et interview med *Die Welt am Sonntag*, Rusland for at »skabe problemer« for Moldova, Georgien og Ukraine, iflg. *BBC News*.

»Moldova, Georgien og Ukraine er tre lande i vores østlige naboerområde, der har taget en selvstændig beslutning om at underskrive en associeringsaftale med EU«,

sagde Merkel til den tyske avis.

Artiklens titel ramte hovedet på sømmet: »Er De parat til at gå i krig, fr. Merkel?«

»Rusland skaber problemer for alle disse tre lande«,

sagde hun og påpegede nogle frosne konflikter i udbryderregioner, såsom Transnistrien, Abkhasien og Sydossetien, såvel som også russiske handlinger i det østlige Ukraine. Merkel burde notere sig, at Rusland gør en indsats for at opbygge partnerskabsrelationer med Moldova, efter at dette land – under pres – havde indgået en associeringsaftale med Den europæiske Union.

Sidste august sagde den russiske vicepremierminister Dmitri Rogozin til *TASS*, at Moldova underskrev aftalen med Den europæiske Union, uden at konsultere sine hovedhandels partnere.

»Republikken Transnistriens interesser blev også ignoreret på trods af, at der er en række aftaler, som forpligter Moldova til at koordinere sådanne beslutninger«, sagde Rogozin.

Udenlandske ambassadører i Beijing forklarer, hvorfor den Nye Silkevej hjælper dem alle

7. dec. 2014 – På avisen Global Times' årlige konference i Beijing den 6. december, gjorde fire ambassadører – fra Polen, Østrig, Israel og Rusland – det klart, hvorfor den Nye Silkevej, initieret af Kina, vil være til gavn for deres borgeres økonomi. Denne bevægelse hen imod ensartethed understreger, hvordan perspektivet om Silkevejen kan bringe nationer sammen omkring fælles mål.

Tadeusz Chomicki, Polens ambassadør til Kina, bemærkede i sin tale, at

»Den Nye Silkevej forbinder to globale, afgørende vigtige, økonomiske omdrejningspunkter, der i kombination står for mere end 40 % af verdensøkonomien. Det er et ambitiøst projekt, og det bliver ikke nemt at gennemføre det. Alle lande langs ruten må samarbejde.«

Han påpegede også, at Polen er blandt pionererne inden for transportforbindelser over land, mellem Østasien og Europa, som vil blive rygraden i den Nye Silkevej.

»Jernbaneforbindelsen mellem Chengdu og Lodz var et gennembrud for de økonomiske relationer mellem Polen og Kina, og Suzhou-Warszawa-linjen fulgte efter.«

Andrei Denisov, Ruslands ambassadør til Kina, sagde:

»Det er klart, at en langsigtet udvikling kun kan opnås med fred og stabilitet i Centralasien, og samtidig er vi alle klar over, hvilke risici og udfordringer, der er i dette område og dets naboer ... Som første skridt foreslår vi en udvidelse af SCO's Regionale Anti-terrorstrukturs ansvarsområde ved at tilføje en anti-narkotika-komponent. Det har meget stor betydning, især i sammenhæng med nødvendigheden af at bekæmpe finansieringen af terrorisme.«

»Med hensyn til initiativet for et Økonomisk Silkevejsbæltes trans-eurasiske natur, byder Rusland Kinas forslag om at bygge transportkorridorer mellem Europa og Asien velkommen. For Rusland er hovedformålet at få Bajkal-Amur- og Trans-Sibirien-jernbanelinjernes potentiale frem, idet begge vil kunne være med til at fremme den økonomiske og sociale udvikling af Ruslands østsibiriske og fjernøstlige områder.«

Matan Vilnai, Israels ambassadør til Kina, sagde, at

”staterne Israel støtter præsident Xis Nye Silkevejsinitiativ og håber at kunne spille en konstruktiv rolle i genoplivelsen af den gamle rute ... De to civilisationer – den kinesiske og den jødiske – udviklede sig parallelt, men adskilt fra hinanden, på en tid, hvor forbindelseslinjerne var begrænsede, og dog har vi mange ting til fælles, såsom familieværdier og en forståelse af værdien af uddannelse. Den Nye Silkevej har, ligesom den gamle, til formål at forbinde, og denne mulighed for at være forbundet vil forhåbentlig bringe fredelig, økonomisk udvikling med sig.«

Irene Giner-Reichl, Østrigs ambassadør til Kina, sagde:

»Vi er en indlandsstat og har ikke adgang til havne. Så vi

er meget interesseret i fremragende infrastruktur og god adgang til handelsprojekter. Vi er, som mange andre europæiske lande, også afhængige af import af energi, og rødderne til denne import af energi kommer for en stor dels vedkommende fra øst, såsom fra Rusland, Ukraine og Tyrkiet. Så det generelle koncept med et initiativ for en Silkevej over land er interessant for et land som Østrig. Det er også vigtigt at etablere en god grænseflade mellem Vest- og Centraleuropa. Jeg vil også gerne omtale den Maritime Silkevej. Vore interesser i Afrika defineres af, at det afrikanske kontinent ligger nær ved Europa, og der må etableres samarbejde med henblik på udvikling og ressourcer. Denne interesse deles også af andre lande i Europa.«

Foto: Bajkal-Amur-hovedlinjen

Fra LaRouche-bevægelsen 8. dec. 2014: Europa vågner op til Hitler-truslen: – USA må dumpe neokonservative og gå med i BRIKS

7. dec. 2014 – Præsident Putins skarpe advarsel om, at den trussel mod hans land, som kommer fra NATO, har Hitler-natur, har bragt kampen mod Det britiske Imperiums konfrontationspolitik i Europa op på et nyt, alvorligt niveau. Dette reflekteredes i *Die Zeits* annoncer reference til Hitler, med navns nævnelse – en yderst usædvanlig udvikling i Tyskland

– og vi har modtaget rapporter, der siger, at en kvalitativt lignende respons er i gang i Frankrig. Den franske præsident Hollandes stop i Moskva for at tale med Putin – det første besøg af sin art af en vestlig statsleder siden foråret – var tydeligvis relateret til denne respons.

De potentielt fatale implikationer af imperiets konfrontationspolitik med Moskva, og også Kina, er også blevet emne for offentlig debat i Storbritannien og USA. Mest slående var en tale af den australsk-britiske journalist John Pilger på et symposium i London den 5. december, hvor han kraftigt angreb de liberale medier for deres løgne om Ukraine og Rusland og anklagede dem for at fremme »udsigten til en storkrig – måske en atomkrig.« I USA sigtede tidl. CIA-analytiker Philip Giraldi, i et blogindlæg den 4. dec., på de neokonservative, inkl. Victoria Nuland, for at opildne til en konfrontation med Moskva, der »ikke giver mening« og minder om den proces, der førte til de to verdenskrige.

Disse udviklinger danner basis for de forholdsregler, der rent faktisk kan besejre krigspolitikken:

1. At fjerne de personer, der er anførerne i en ansporing til krig, fra magten. I USA har Lyndon LaRouche identificeret de afgørende vigtige personer som Udenrigsministeriets neokonservative Victoria Nuland, der, lige som Obama, arbejder sammen med republikanerne for at få en konfrontation med krig i gang. At få Nuland væk fra sin magtposition vil købe tid og tvinge briterne og Obama til at skifte strategi, samt give mulighed for at bringe en større del af befolkningen ind i mobiliseringen for at standse krigen, og

2. At opbygge bred støtte i institutionerne og befolkningen til, at USA og Europa skal tilslutte sig BRIKS, som det eneste alternativ på længere sigt til konfrontation med krig.

For at opnå dette andet formål er Schiller Instituttets kampagne for at rekruttere højtplacerede personer til at underskrive appellen for Europas og USA's tilslutning til BRIKS, på kort sigt af kritisk betydning. Et stærkt opbud fra USA i særdeleshed vil have en stærk, positiv indvirkning internationalt i retning af at undgå faren for krig. Men det må gøres omgående, fordi der er fare for, at der når som helst pludselig kan rejse sig en bølge for krig, med den nuværende magtkonstellation.

Samtidig er vi i færd med at skabe de betingelser, der skal bringe USA's befolkning, og dens naturlige ledere, til at støtte op omkring BRIKS-udviklingen, gennem en række konferencer, der afholdes i hele USA, og som tilsigter atter engang at løfte amerikanernes identitet op til at spille den verdenshistoriske rolle, de engang spillede. Disse konferencer repræsenterer en direkte konfrontation med den bestialisering af kulturen, som er den fremherskende i dag, ved, i traditionen efter Alexander Hamilton (USA's første finansminister; ophavsmanden til Det amerikanske, økonomiske System, -red.), at tilbyde løsninger på verdens kriser, som BRIKS kan tilbyde. Denne weekends resultater i Chicago og Boston, hvor 25 hhv. 70 personer deltog, viser det lovende potentiale for en sådan række af konferencer, som vil omfatte flere store begivenheder førstkommande lørdag, den 13. december, især på Manhattan, New York.

Den globale nødvendighed af endnu større succes på dette område kunne ikke være tydeligere.

RADIO SCHILLER den 8. december 2014: Tyskland: “Krig i Europa? Ikke i vores navn”

Med formand Tom Gillesberg

Radio 24/syvs interview med Tom Gillesberg om Kinas Silkevejspolitik

Hør det 10 minutter lange interview fra søndag den 7. december 2014 her. Interviewet med Tom starter ca. 45 min. inde i optagelsen.

Her er vores afskrift:

[togfløjte høres]

Christina Boutrup: Sådan lød det, da det første godstog forlod den kinesiske by Yiwu med kurs mod Madrid for et par uger siden. Det er verdens længste jernbaneforbindelse – 13.000 km, og det første containertog ventes at nå frem til Spanien i næste uge. Turen tager ca. 3 uger, hvilket er lidt af en revolution sammenlignet med turen til søs, der jo tager op mod 6 uger. Den nye rute er blot en lille del af et gigantisk

udviklingsprojekt, som Kinas præsident Xi Jinping kalder den Nye Silkevej. I 2011 åbnede Kina en anden jernbaneforbindelse fra den veskinesiske by Chongqing, og den tyske by – eller frem til den tyske by Duisburg; og der er også åbnet ruter til Polen. Men hvorfor har den kinesiske regering så stort fokus på udvikling af den Nye Silkevej ? Det kan du hjælpe mig med at svare på Tom Gillesberg, velkommen til.

Tom Gillesberg: Tak.

CB: Du er formand for Schillerinstituttet i Danmark, velkommen til Globus Kina.

TG: Tak.

CB: Schillerinstituttet er jo en international græsrodsorganisation med base i Washington, som arbejder for at fremme menneskers ret til udvikling, både materielt og intellektuelt, og I har i mange år arbejdet for at fremme ideen om den her Nye Silkevej, som I faktisk kalder Verdenslandbroen i en ny rapport på 300 sider..

TG: ja...

CB: ...det vender vi lige tilbage til.

TG: ja...

CB:Først så vil jeg gerne spørge dig: Hvem har størst gavn af det her – Kina eller alle de andre lande langs den her Nye Silkevej ?

TG: Jamen, det er en win-win situation, og det er det der er så fantastisk, fordi det Kina gør, det er at de nu forsøger at give resten af verden mulighed for det de selv har oplevet i de seneste 2 årtier specielt: en massiv økonomisk udvikling. Og Kina har omkring 4000 milliarder \$ i valutareserver, og det de nu gør, det er at de siger: vi tager en del af dem, og bruger dem til at finansiere projekter overalt i verden. Bla. med denne her Nye Silkevej, men også i Sydamerika, i Afrika...

CB: Er det i virkeligheden over hele verden ?

TG: Simplethen over hele verden – ud fra en ide om, at så kan man få finansieret opbygningen af infrastruktur: jernbaner, havne, kraftværker; alt det som et moderne samfund behøver, og som er nødvendigt, hvis man skal løfte folk fra fattigdom op til en meningsfyldt tilværelse.

CB: Men nu har mine mange år med – øh sådan med at følge rigtig grundigt med i Kina og være i Kina lært mig, at man skal passe rigtig meget på, når kineserne de taler om win-win. Fordi det er bare ofte sådan, at det er mest win for kineserne. De er nogen dygtige handelsfolk, og det er dem der har pengene og markedet, så når nu du siger at det er... det er selvfølgelig win-win for de lande, der modtager infrastruktur, som de ikke har haft, som giver dem nogle nye muligheder. Men man skal vel heller ikke lukke øjnene for – eller man skal heller ikke være blind for, at det her tog, der buldrer afsted nu med kinesiske varer, det vil jo også udfordre lokale virksomheder, fordi de lige pludselig får nogle ekstra fordele. Og kinesiske entreprenører, som skal bygge infrastrukturen, det vil jo ofte ikke være lokal arbejdskraft, der bliver brugt ?

TG: Jamen det er – altså hvis man skal have en sammenligning: Wall Street Journal kaldte det en slags kinesisk Marshall plan. At Kina nu går ud i verden, tilbyder landene økonomisk udvikling, som de helt klart har fordel af, ligesom Marshall hjælpen var god for Europa. Men det var også godt for USA, for der var et marked for deres varer. Og i de sidste...Altså det Kina har gjort, mens vi i Vesten efter finanskrisen brugte alle ressourcer på at give finansverdenen penge til at spekulere for – fortsat. Det kineserne gjorde var at iværksætte et massivt internt økonomisk opbygningsprogram. Og de blev verdensmestre i...

CB: ..altså stimuluspakke...?

TG:...at bygge højhastighedsjernbaner for eksempel. Og det de nu gør, det er de siger: jamen vi har den her eksportise...ekspertise; den kan vi nu eksportere til resten af verden.

CB: ja det er de i fuld gang med.

TG: så det vil sige, at det betyder jo også et eksportmarked ikke får billigt legetøj og bomuldsbluser rundt omkring i verden; men et eksportmarked får tog, et eksportmarked får jernbaner og et eksportmarked får kraftværker...

CB: ja det er der jo virksomheder i Japan og Tyskland feks., når vi taler om højhastighedstog i hvert fald, som bliver kraftigt udfordret af.

TG: Fordi Kina simpelthen har – de har bygget så meget, at de simpelthen er langt bedre til det i dag. Og så kan man sige, så det Kina...

CB: Og det er i hvert fald også langt billigere...fordi de kan tilbyde finansiering via de kinesiske statsbanker ?

TG: Præcis, men Verdensbanken lavede faktisk også en rapport, hvor de kiggede på det og sagde: Kinas primære fordel, når det gælder højhastigheds-toglinjer...og sælge dem, er ikke at de har billig arbejdskraft. Det er at de har en know-how, som de har opbygget gennem at bygge så utrolig mange højhastighedsjernbanelinjer internt i Kina.

CB: Men hvad tror du ellers Kinas interesse er i det her, altså ud over at lave alle de her projekter, som kan gavne deres egne virksomheder. Men det gavner jo også Kina ..øeh ..Kinas position i verden ?

TG: Jo, men – præcis, men der er en hel anden, større aspekt til det her. Og det er det nye BRIKS samarbejde. Altså samarbejdet mellem Kina, Rusland, Indien, Brasilien og Sydafrika. Som nu i Fortaleza i juli måned i Brasilien havde

deres BRIKS-topmøde.

CB: Uhm.

TG: Og der dannede de simpelt hen, de sagde: nu bygger vi en ny udviklingsbank. Vi bygger en monetær fond. Således at der er et alternativ til det Veslige finanssystem. Det er egentlig hvad de siger. En ny økonomisk verdensorden.

CB: Ja og der har Kina jo allerede sin egen China Development Bank, som er større end Verdensbanken i dag, når man måler på udlån, ikke ?

TG: De har pengene; og de er villige til at bruge dem. Og da man havde det nydelige, nylige...altså APEC topmøde i Beijing, hvor at Obama også kom, og hvor Xi Jinping faktisk sagde: USA er velkommen til at være med i alt det vi laver. Det her er ikke-ekskluderende. I skal være med – Europa og USA skal være med.

CB: ...i at investere....

TG:...til at bygge alle disse projekter...

CB : ja, hvis man har pengene.

TG, Ja, og der sagde Kina så -bla, og det skete efter at Kina lige havde været primus-motor i at danne en ny asiatisk infrastruktur investerings bank.

CB: Ja, som flere asiatiske lande, som vi tidligere har omtalt her i Globus Kina, faktisk har valgt at boycutte, altså fordi USA faktisk havde bedt dem gøre det ?

TG: Men der var 20 lande, der var med

CB: ja det var der, men..

TG: Indonesien gik også med, og de eneste lande som lige nu ikke er med, det er faktisk Australien, Japan og Sydkorea.

CB: Ja

TG: Og midt under det her APEC topmøde, så indgik Sydkorea faktisk en massiv frihandelsaftale med Kina.

CB: Ja.

TG: Det her er en ny verdensorden, og set ud fra et kinesisk standpunkt drejer det sig også om, at både Kina og Rusland, og andre lande, der vil være suveræne i en verden domineret af diktat fra USA, så kan de ikke gøre det alene. Hvis de skal kunne have suverænitet, hvis de skal kunne være primus inter pares, hvis de skal kunne være på lige fod, feks. med USA, så kræver det allierede, og de allierede får de gennem dette massive økonomiske samarbejde. Således, at BRIKS-samarbejdet er jo meget forskellige lande – store lande, meget forskellige lande. Indien er nu kommet med som en betydende spiller under Modi, den nye premier minister. Men de er altså også fanget i en situation, hvor de siger: vi må stå sammen om at bygge en ny verdensorden, for ellers, så vil vi altid leve i...pr. diktat fra USA.

CB: Men lad mig lige vende tilbage til det der med at involvere resten af verden i projekterne. Men nu nævnte du selv Marshall hjælpen før, dengang amerikanerne hjalp os her i Europa efter 2. verdenskrig. Det var rigtig godt, men det er jo også sådan ret bredt anerkendt, at det også banede vejen for den amerikanisering, som vores samfund har været, hvad kan man sige – udsat for. Og det har jo noget at gøre med, at investeringer ofte baner vejen for kulturel og politisk indflydelse. Så det er jo derfor, selvfølgelig, at mange rundt omkring i verden er en lille smule nervøse for den her nye Verdens-landbro, eller den Nye Silkevej, fordi det jo er Kina, der er ved at positionere sig til at influere resten af verden med sine politiske mål og...

TG: Sådan set siger Washington, altså Wall Street Journal sagde direkte : Kina er ved at ud-amerikanisere amerikanerne.

'De gør, hvad vi gjorde'. 'Og hvad brugte vi det til' ? 'Vi brugte det til – bagefter – at have den politiske indflydelse'. Der hører det så med til historien, at det ikke, med alt hvad vi ved, fungerer Kina ikke på samme måde. Altså deres primære ambition i alt det her, har indtil nu ...altså Helga Sepp Larouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, som tilbage for 20 år siden var primus motor i at lave den her Nye Silkevej, og ligesom...at vi har været med til at forme den her politik. Hun har været der gentagne gange, og hendes..., og snakket med...været i maskinrummet af processen, kan man sige...

CB: Men hvorfor..

TG: ...hun er chokeret over den forskel, der er i måden man kigger på det her...i Kina, og i Vesten. Fordi kineserne tænker business. Business, business, business.

CB: Men hvorfor tror du at Europa og USA tilsyneladende er så tilbageholdende med at involvere sig i udviklingen af den Nye Silkevej her?

TG: Fordi at det her indebærer et skifte i magtbalancen i verden, og det er man ikke særligt glade for. Fordi Europa og USA i dag er desværre ikke primært... tænker på, hvad interesser har vores industrier eller vores økonomier. Wall Street, City of London styrer totalt tingene. Og hvis man ser også på hvad der er sket feks. her i de sidste.. siden finanskrisen, så har man jo ikke gjort det indlysende, som man gjorde i Kina. Al sætte gang i infrastrukturprojekter, opbygge økonomien. Det har alt sammen drejet sig om: hvordan redder vi bankerne ?, Og det er problemet, altså det er den krise vi nu har her i Vesten. Kan vi lære af kineserne, kan vi ligesom dem sige: nu skal vi have massiv økonomisk udvikling, nu skal vi til at tænke på fremtiden igen. For det er lang tid siden vi gjorde det.

CB: Tom Gillesberg. Mange tak fordi du kom og gjorde os klogere på betydningen af den Nye Silkevej. Og du har jo også,

skal det lige siges, et politisk budskab. For du har jo faktisk været kandidat til kommunalvalget sidste år, hvor du også havde den samme dagsorden, som du har her.

TG: Og påtænker også at stille op til det kommende folketingsvalg som kandidat uden for partierne. Netop for at bringe denne nye verdensorden til Danmark, og sørge for vi bliver en del af den. For den er spændende. Det er langt mere spændende at bygge verden op end at lave nedskæringer.

CB: Og dig hører vi helt sikkert mere til i Globus Kina på et tidspunkt. Tak fordi du kom.

Fra LaRouche-bevægelsen 6. dec. 2014: For at stoppe en verdenskrig må Victoria Nuland omgående udskiftes

Præsident Barack Obama har på skamløs vis viftet med sine britiske, neokonservative farver i sin entusiastiske støtte til Victoria Nuland i dennes prominente rolle i fremprovokeringen af en direkte konfrontation med Rusland. Hendes bestræbelser har nu nået det punkt, hvor hendes fortsatte position som viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender lader verden stå tilbage på randen af et globalt, voldeligt opgør, inklusive den voksende udsigt til en atomar udslettelseskrig.

Fredag krævede Lyndon LaRouche hendes omgående fjernelse.

»Nuland må fjernes fra sin post. Derved reducerer vi den umiddelbare fare for krig«,

erklærede LaRouche. LaRouche citerede også den tyske kansler Angela Merkel, hvis hasarderede angreb på den russiske præsident Putin har ydet et stort bidrag til at intensivere faren for krig.

Merkels vanvid har fremprovokeret et voksende kor af ledende tyske personer, inklusive tidligere kansler Schröder og tidligere præsident Herzog, til at tilslutte sig kravet om en fornyelse af tysk-russisk og europæisk-russisk dialog og samarbejde. I ugens udgave af det prestigieuse ugemagasin Die Zeit er der en helsides annonce med dette formål.

Anklageskriftet mod Nuland er klart. Hun har i Obamas regering været spydspids for promoveringen af konfrontation med Rusland. Hun var arkitekten bag indsatsen for regimeskift i Ukraine i det forløbne år, hvor man brugte nazistiske elementer fra Sektor Højre og andre Bandera-levn for at vælte en legitimt valgt regering; og da EU og Rusland var tæt på en diplomatisk aftale om at rydde Maidan-pladsen i februar 2014 og sætte en stopper for volden, blev en telefonsamtale optaget, hvori hun til den amerikanske ambassadør i Kiev sagde »f...k Den europæiske Union.«

Nuland var det væsentligste armatur i det neokonservative Bush-Cheney-regime med sin politik for permanente krige og permanent regimeskift. Som karriereembedsmand i udenrigstjenesten var hun ansat i vicepræsident Dick Cheneys kontor som hans vice- hovedrådgiver for udenrigspolitik i begyndelsen af Bush-Cheney-regeringen. I 2005 udnævnte Bush hende til USA's ambassadør til NATO – hvilket faldt sammen med udløsningen af den første »Orange revolution« i Ukraine.

Nulands mand, Robert Kagan, er endnu en ledende neokonservativ, som er medstifter af Projektet for et Nyt

Amerikansk Århundrede (PNAC) og den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien, en fortrop for Freedom House, som rent faktisk promoverede de tjetjenske oprøreres sag mod Putin-regeringen under den Anden tjetjenske Krig. Obama har lovprist Kagan til skyerne og endda refereret til hans nylige roman i sin tale til unionen i 2012.

Nuland er, understregede LaRouche, et sårbart punkt for Obama, der allerede er hadet af et overvældende flertal af amerikanere, som i voksende grad kræver hans afsættelse ved en rigsretssag.

»Hvis Nuland fjernes fra sin post som forbindelsesofficer, reduceres faren for krig. Vi kan forhindre verdenskrig ved at afsætte Nuland. Hun har ingen ret til at provokere Rusland, som hun gør.«

Foto: Maidan-pladsen i Kiev i februar 2014, før kuppet den 22. febr.

Fest i anledning af Friedrich Schillers fødselsdag

Fra LaRouche-bevægelsen 5. dec. 2014:

»Der er en alvorlig fare for krig; Smid Nuland ud!«

4. dec. 2014 – »Der er en alvorlig fare for krig«,

indikerede Lyndon LaRouche over for en gruppe af sine medarbejdere her til aften. Det er ikke bare bluff. Man må se på denne gruppes intention: de er fast besluttet på at frembringe en ødelæggelse af den eurasiske region. Det er det mål, som briterne går efter. Det, man ser som respons herpå, er en russisk politik, som har til hensigt at imødekomme kravene for at vinde en krig. Se på, hvad det er, Putin siger: det er et rimeligt udtryk for situationen. Det er nøjagtigt, det er ikke bluff. Det her er krig; det er atomkrig.

Vi kan ikke med sikkerhed sige, at dette vil ske, og vi kan ikke med sikkerhed sige, at noget andet ikke vil ske. Men vi kan ikke benægte de muligheder, der findes. Det er, hvad man truer med; det er de trusler, man kommer med.

Med mindre denne Obama-politik tøjles er vi på randen af at miste USA. Enten kommer vi ind i en fuldt optrappet krig, eller også stopper vi det her. Måden at stoppe det på hedder Victoria Nuland: Nuland kan undværes. Enten smider vi hende ud, eller også vil vi få en atomkrig. Og vi håber, at der er fornuftigere hoveder i det Republikanske Parti, f.eks., som vil smide hende og Obama ud.

Dette er, hvad der foregår i Rusland lige nu. Putin forbereder Rusland på at vinde krigen. Og som svar på dette må vi smide Nuland ud nu, og så får vi lidt tid til at stabilisere tingene i. Det er spørgsmålet: Vil Nuland blive smidt ud? Og vil Nuland blive smidt ud i enighed med den amerikanske regering,

og er regeringen villig til det, pga. det, hun repræsenterer? Det ville bestemt være en hjælp, hvis vi samtidig kunne få et par af de værste republikanere ud samtidig.

Den almindelige snak, det, der refereres, er, at der er 70-75 % 's chance for, at en atomkrig bryder ud. Så alvorligt er det; det er, hvad man taler om blandt informerede folk. Så vi må få Nuland væk; det vil give os nogen tid til at tillade folk at regne situationen ud.

»Hvis der bare var nogen, der var intelligente nok til at smide denne tæve ud, så ville vi få lidt tid til at udrede tingene«,

sluttede LaRouche. Han sagde, at han ikke var sikker på, hvilken art hun tilhørte. Han har aldrig set noget bevis på, at hun skulle tilhøre den menneskelige race.

»Før jeg ser det, tror jeg ikke på det«, sagde han.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. dec. 2014: Victorias beskidte lille hemmelighed

Verden står på randen af en mulig atomar udslettelse i et globalt opgør mellem Rusland og NATO af én bestemt årsag: Charlataner som viceudenrigsminister Victoria Nuland – arkitekten bag det forløbne års nazistiske regime i Ukraine – forsøger at bluffe Rusland til at opgive sin suverænitet og overlevelse for at redde et gennemført bankerot transatlantisk

finansoligarki. Nuland og hendes patetiske allierede i Obamas Hvide Hus og det Republikanske Parti er selv bankerotte. Men de fortsætter med at bluffe Moskva med truslen om konfrontation, når det er Rusland, der, fra et militært standpunkt, har de gode kort på hånden.

Lyndon Larouche advarede onsdag om, at dette er værre end den 'kyllingeleg', som blev udtænkt i RAND Corporation-scenarier på højden af den Kolde Krig. I det aktuelle tilfælde er NATO-siden svag og impotent – det er bluff alt sammen. I skarp modsætning hertil har Rusland opbygget en formidabel, strategisk militærmagt, som de forbereder til at udkæmpe Tredje Verdenskrig, mens briternes, Obamaregeringens og det Republikanske Partis politik har drevet USA og Europa til bankerot. Den amerikanske økonomi er et vrag, ødelagt for at opbygge den største finansboble i historien. De aktuelle udestående, transatlantiske derivatkontrakter beløber sig til 1,7 milliard dollar. I Obamas embedsperiode har USA's Federal Reserve Bank opbygget en portefølje af junk-aktiver for mere end 5 billion dollar. Hele det transatlantiske system, sagde LaRouche til kolleger onsdag aften, er håbløst bankerot.

»Under det aktuelle lederskab«, tilføjede LaRouche, »er USA håbløst bankerot. Hvis USA nogensinde rent faktisk kom i den krig mod Rusland, som Nuland og GOP (Grand Old Parti, det Republikanske Parti, -red.) faldbyder, ville Wall Street omgående kollapse.

LaRouche fortsatte, »Hvor ligger den virkelige rigdom? Hvor ligger den virkelige rigdom i USA og Europa? Det enkle svar er, at den er forsvundet.«

Og alverdens løgne kan ikke skjule den kendsgerning, hvis blot tåberne vågner op og holder op med at læse og tro på den falske propaganda.

Den såkaldte »revolution« med skiferolie og -gas er et perfekt eksempel på dette. Med olieprisen, der i øjeblikket tvinges

ned af geopolitiske grunde gennem anglo-saudiske manipulationer, er omkostningerne ved at udvinde olie gennem »fracking« større end markedsprisen pr. tønde olie. De, der bedriver denne fracking, har garderet sig mod sådanne priskollaps ved at sælge derivatkontrakter over fremtidigt oliesag. Hvem var tåberne, der købte disse kontrakter? Wall Street. Så Wall Street-bankerne holder nu futures-kontrakter, som vil drive dem længere ud i bankerot.

»De vestlige medier og svindlerne, som Nuland, hævder, at Rusland er bankerot. Tja – «, tilføjede LaRouche, »Rusland er slet ikke bankerot. De er i færd med at opbygge deres arsenal til Tredje Verdenskrig.«

Men under Nulands politik har Centraleuropa, inklusive Ukraine, kurs mod massedød. Hun kontrollerer den ukrainske regering, og hun har haft kontrollen lige siden den fascistiske pøbel blev sluppet løs for at vælte Janukovitj, med start i november 2013. »Nogen burde lukke hendes konti«, foreslog Larouche, »de er tomme.«

Så sent som i onsdags hånedede russiske embedsmænd den netop annoncerede ukrainske regering, domineret af udlændinge, som utvivlsomt er håndplukket af Nuland. Finansministeren er en amerikaner, der tidligere styrede en hedgefond i Kiev og arbejdede med den amerikanske ambassade.

Rusland er dødeligt alvorlig. I de seneste uger har de offentligt demonstreret deres hastige modernisering af deres strategiske, atomare triade. De har en ny generation af stealth-bombefly med stor rækkevidde, som har udført flyvninger over Atlanterhavet. De har testet og er i færd med at opstille en ny type interkontinentale ballistiske missiler og en ny generation af ballistiske missiler, der affyres fra ubåde.

LaRouche advarede: man kan ikke bluffe ud fra en position, hvor man er bankerot, hvilket er nøjagtig, hvad sådanne typer

som Nuland, Boehner og Obama gør. »Det er vanvid, det er selvmord.«

Selve det Republikanske Partiapparat har stået bag de seneste 14 års, og længere endnu, politik, som har drevet USA til fysisk kollaps og finansiel bankerot, og er præcis de samme tåber, der nu tilskynder Putin til et globalt, voldeligt opgør.

Tiden er kommet, konkluderede LaRouche, for mentalt raske demokrater at tage handskerne af. Tiden er kommet, hvor Obama skal dumpes. Fjern Obama fra embedet nu, og man fratager republikanerne deres folie. Stands dem i yderligere at ødelægge USA og i at ødelægge verden med atomar udslettelse. I onsdags fremlagde formanden for Repræsentanternes Hus resolution HR 758 til debat og afstemning i Huset. Resolutionen er ensbetydende med en krigserklæring – en bluff-krig – mod Rusland. Kongresmedlem Adam Klinzinger (R-Ill.) introducerede resolutionen den 18. november, og Boehner fremskyndede den til debat i Huset – selv, mens han og andre republikanere, desperate for at dække over Bush-familien, blokerer debatten og stemmer om HR 428 for at ophæve hemmeligstemplingen af de 28 sider fra den fælles kongresundersøgelse af 11. september, som afslører saudierne rolle i angrebene. Hvorfor, er det spørgsmål, man bør stille sig, er præsident Obama en del af mørklægningen af den rolle, Bush-familien og saudierne spiller?

Foto: De ukrainske oppositionsledere Oleh Tyahnybok (tv), Vitaly Klitschko (2. til højre, bagest) og Arsenij Jatsenjuk (th) stiller op til fotografering sammen med USA's viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, under et møde i Kiev, 6. februar 2014.

Fra LaRouche-bevægelsen 3. dec. 2014: Verden ved en skillevej:

Helga Zepp-LaRouche præsenterer BRIKS-mulighed i Washington D. C.

2. dec. 2014 – I en præsentation for flere end 100 diplomater, politiske beslutningstagere og borgere i USA's hovedstad i dag fremlagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, en lidenskabelig appel for, at USA skal tilslutte sig processen med opbygningen af verdenslandbroen, som nu er i gang under Kinas og andre BRIKS-nationers lederskab. Den kinesiske præsident Xi Jingspings tilbud til USA og Europa om at tilslutte sig denne udviklingsproces, er »en redningsbåd for en bankerot, transatlantisk verden«, sagde hun. For, hvis den transatlantiske verden forbliver på sin nuværende kurs, så vil det føre til konfrontation med Rusland og Kina – det er vejen til atomkrig.

Under sin præsentation fremlagde fr. LaRouche den »detaljerede plan« for udvikling, som netop er blevet udgivet i Specialrapporten fra Executive Intelligence Review (EIR), »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Hun forklarede dernæst Lyndon LaRouches teori om fysisk økonomi, på hvilken

hele dette perspektiv er baseret, hvor hun gik i detaljer med den videnskabelige idé om den unikke rolle, mennesket spiller i hans økonomis voksende energigennemtrængningstæthed, og således også menneskets beherskelse af naturen.

Mens fr. LaRouche talte, udspillede det skarpe valg, som hun beskrev, på den globale scene.

Fra London, NATO og Obamaregeringen kom der nye trusler om konfrontation med Rusland og Kina, baseret på det transatlantiske finansoligarkis faste beslutning om at forsøge at redde deres bankerotte, monetaristiske system ved at underkue alle suveræne nationalstater – samt selve BRIKS-udviklingen.

I kontrast hertil gik det frem med BRIKS-udviklingen i Eurasien, som det ses gennem indsættelsen af den anden Nord-Syd-korridor fra Rusland til Iran; den nye kontrakt om en højhastighedsjernbane mellem Kina og Malaysia, samt fremskridtet med at tage de første spadestik til den nye, trans-oceaniske kanal i Nicaragua ('den anden Panamakanal'), som er planlagt til at ske den 22. december.

Af natur og af princip hører USA hjemme i den nye verden, som BRIKS er i færd med at skabe, som Lyndon LaRouche har understreget. Alexander Hamiltons princip om en nationalstat baseret på Forfatningen vil, når dette princip først atter er aktiveret i nationens sjæl, udgøre grundlaget for USA's tilslutning til BRIKS i den globale udviklingsproces. Den måde, hvorpå BRIKS-udviklingen har spredt optimisme i hele det store flertal af menneskeheden (BRIKS, med allierede nationer), er symbolsk for nøjagtig det, de kan ske i USA, og Europa, når den rette beslutning først er taget.

Fr. LaRouches præsentation i dag, som snarest vil være tilgængelig i video- og audioformat, vil, som det er hensigten, yde et betydningsfuldt bidrag til at sikre, at denne rette beslutning tages i tide.

Omgående svar fra russisk viceudenrigsminister til NATO-chef

Man., 1. dec. 2014 – Ruslands viceudenrigsminister Alexei Meshkov afviste skarpt NATO-chefen Jens Stoltenbergs anklage her til morgen om aggressiv russisk aktivitet i luften. Iflg. en rapportering fra Interfax erklærede Meshkov, at

»det er Ruslands overbevisning, at NATO er i færd med at destabilisere Nordeuropa ved at afholde militærøvelser dér, og ved at overføre fly, der kan medføre atomvåben«

til de baltiske stater.

Sådanne overførsler af fly, der kan medføre atomvåben, sammen med pansrede styrker, som det bekræftedes af NATO's informationsofficer i Moskva, Robert Pszczel, den 27. nov., bringer disse styrker i umiddelbar nærhed af St. Petersburg, f.eks.

»Dette er en ekstremt negativ realitet«, sagde Meshkov. »De russiske myndigheder tager, og vil tage, ethvert skridt for beslutsomt at værne om Ruslands og dets borgeres sikkerhed ... uanset, hvilken del af vores land, det drejer sig om.«

Foto: Alexei Meshkov

Stoltenberg klager over russiske militærfly nær NATO's grænser

Mandag, 1. dec. 2014: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg sagde til journalister i morges, at NATO-jetfly havde stoppet russiske militærfly omkring 400 gange i år, en stigning på 50 % i forhold til sidste år. Han erkendte, iflg. TASS, at de russiske fly havde opereret i internationalt luftrum, men klagede over, at de ikke har deres transponder tændt og heller ikke kontakter det civile flykontrolcenter. Det russiske Forsvarsministerium har responderet på sådanne klager ved at understrege, at det russiske flyvevåben udfører sine øvelsesflyvninger i det internationale luftrum »i fuld overensstemmelse med de eksisterende normer og praksisser.«

Stoltenbergs bemærkninger faldt under en pressekonference forud for NATO's udenrigsministermøde, som finder sted i morgen, 2. dec.

Foto: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg

**Schiller Instituttets
foretræde for Folketingets
Udenrigsudvalg 2. dec. 2014:**

Lad os samarbejde med BRIKS-landene i stedet for at have konfrontation og atomkrig

Underskriv resolutionen her.

2. dec. 2014: En delegation fra Schiller Instituttet med formand Tom Gillesberg i spidsen havde i dag foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Her følger teksten, som Tom Gillesberg læste op ved foretrædet:

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Ved et foretræde for dette udvalg den 18. marts i år advarede vi om, at verden befandt sig på en nedtælling til en atomkrig, hvis ikke den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, der kræver russisk og kinesisk underkastelse over for den vestlige dagsorden, blev afløst af en vestlig politik for samarbejde. Det er desværre ikke sket.

Med opbakning fra USA og EU (med Danmark som en aktiv deltager) har man ikke forsøgt at finde en løsning på konflikten i Ukraine, men har tværtimod støttet en konsolidering af de højreekstreme neonazistiske og anti-russiske kræfter, der kom til magten ved statskuppet i februar. I stedet for at arbejde for en politisk løsning i Ukraine, der muliggør, at Ukraine både kan samarbejde med EU og Rusland, har man tvunget Ukraine til at vælge side, med den nuværende borgerkrig som resultat.

Dermed er udviklingen i Ukraine blevet en del af den tragiske fejltagelse, der har fundet sted efter Berlinmurens fald, hvor man misbrugte chancen for at opløse NATO og etablere en

inkluderende verdensorden, hvor alle nationer, inklusive Rusland, kunne bevare deres suverænitet og samtidigt deltage i et samarbejde på lige vilkår. I stedet har man ved hjælp af udvidelser af NATO og EU indlemmet stadig større dele af Østeuropa i den vestlige interessesfære og med etableringen af et missilforsvar og udviklingen i Ukraine, direkte truet Rusland strategisk.

Rusland har gjort klart, at man aldrig kommer til at underkaste sig et vestligt diktat og er i gang med en fornyelse og reorganisering af sit militær og sine atomstyrker for at understrege alvoren. Kina har mere lavmælt sagt det samme.

Fortsættes denne konfrontationspolitik, som de vestlige økonomiske sanktioner imod Rusland er en del af, er det umuligt at løse de store fælles problemer menneskeheden står over for, så som det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem, Islamisk Stat og ebola-pandemien. Men samtidig havner vi også, i lighed med optakten til Første Verdenskrig, i en situation, hvor krig er uundgåelig og det udelukkende er et spørgsmål om, hvem der angriber først. I en verden med atomvåben er det vejen til menneskehedens udslettelse.

Mens USA og EU rasler med våbnene og søger konfrontation og krig, er der heldigvis en anden dynamik i gang, hvor størstedelen af Jordens befolkning er i gang med at etablere et samarbejde, der gør det muligt at sikre fredelig sameksistens for alle nationer og folkeslag her på jorden. Det er udviklingen omkring BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

Ved BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, i midten af juli blev man enige om i fællesskab at etablere en Ny Udviklingsbank og en valutafond (CRA), der tilsammen signalerede, at det voksende politiske, strategiske og økonomiske samarbejde i BRIKS og den stigende integration af

BRIKS-landenes økonomier nu havde nået et punkt, hvor man var klar til at præsentere omverdenen for et alternativ til det nuværende kollapsende, vestligt dominerede internationale finanssystem med centrum i City of London og Wall Street.

BRIKS-landenes ledere gjorde det klart, at deres aktiviteter ikke ville begrænse sig til BRIKS-landene, men være et tilbud om økonomisk udvikling til hele verdens befolkning. Man lagde grundlaget til en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der gør det muligt for alle nationer og folkeslag at få adgang til økonomisk udvikling på lige fod. Denne vision har været kernen i Lyndon LaRouches internationale politiske bevægelse gennem de seneste 40 år og i Schiller Instituttet arbejde siden dets grundlæggelse i 1984.

LaRouche foreslog i 1975 etableringen af en international udviklingsbank, og efter Berlinmurens fald fremlagde vi programmet for Den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien som en opbygningsplan for Øst- og Vesteuropa. Efter Sovjetunionens opløsning blev programmet udvidet til Den eurasiske Landbro, en politik, der var temaet for en konference Schiller Instituttet var med til at arrangere i Beijing i 1996, og som netop er præsenteret i en opdateret version. Denne silkevejspolitik er under den nuværende præsident Xi Jinping blevet selve grundlaget for Kinas politik.

Allerede under topmødet i Fortaleza var der møder med landene fra UNISUR, samarbejdsorganisationen for de Sydamerikanske lande, hvor det blev tydeligt, at hele Sydamerika, med et entusiastisk Argentina i spidsen, ønskede at indgå i et tæt samarbejde med BRIKS-landene. Samtidigt blev snesevis af bilaterale økonomiske aftaler indgået om bygningen af store infrastrukturprojekter, som f.eks. en ny Panamakanal gennem Nicaragua, og af jernbaner og kernekraftværker, samt valutaaftaler og samarbejde om rumprojekter og forskning mellem primært Kina og Rusland og de forskellige sydamerikanske nationer.

I Afrika har BRIKS-landene også fundet gode samarbejdspartnere. Under ledelse af sin nye præsident el-Sisi har Ægypten indledt et tæt samarbejde med BRIKS og har iværksat bygningen af en ny Suezkanal. For nylig er Nigeria og Kina så blevet enige om bygning af jernbaner til 12,5 mia. dollars finansieret af Kina, og Kina er i dag ved at blive den største udenlandske investor i Afrika. Der er også diskussioner i gang om at etablere et frihandelsområde, der vil inkludere størstedelen af Afrika.

Men det sted, hvor BRIKS-geometrien har sin største konsekvens, er naturligvis i Asien. Siden valget af Modi til premierminister i Indien, har Indien meldt sig under BRIKS-fanerne som entusiastisk fortaler for at rense ud i fortidens dårligdomme og med Modis ord "få skabt en massebevægelse for udvikling". Statsbesøg med topmøder mellem Modi og Putin og Modi og Xi Jinping har bidraget til, at Indien er ved at blive integreret i det stadig dybere politiske, økonomiske, videnskabelige samarbejde mellem Kina og Rusland, noget, der vil blive fortsat ved Putins statsbesøg i Indien i næste uge.

Xi Jinpings politik for den nye silkevej er samtidigt i gang med at aktivere en voksende del af Kinas gigantiske valutareserver på omkring 4.000 mia. dollars. Dels gennem en sværm af bilaterale aftaler og investeringsprojekter med lande i Asien, men også gennem at være primus motor i etableringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, på mindst 100 mia. dollars, som for lidt over en måned siden blev vedtaget med Kina og 20 andre lande som grundlæggende medlemmer. Desuden annoncerede Kina på det nylige APEC-topmøde i Beijing etableringen af en Ny Silkevejsfond på 40 mia. dollars.

Både på APEC-topmødet og på det efterfølgende G20-topmøde i Brisbane, Australien, gjorde Xi Jinping meget ud af at gøre klart (i lighed med hvad der skete i Fortaleza), at alle disse nye alliancer og økonomiske institutioner ikke er ekskluderende, men inkluderende. Alle kan være med, og det

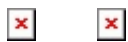
gælder også USA. Ved pressemødet efter sit møde med præsident Obama ved APEC-topmødet sagde Xi Jinping bl.a.: »Jeg introducerede også præsident Obama for Kinas initiativer med at etablere den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. Hvordan man udvikler infrastrukturen er den væsentligste flaskehals, som forhindrer økonomisk udvikling. Kina har taget initiativ til AIIB for at tilbyde støtte og facilitet til regional infrastrukturudvikling. Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's, og andre relevante landes, aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele velstand og fred i det asiatiske Stillehavsområde«.

Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche arbejder, bl.a. med en underskriftindsamling, for at få USA og Europa til at tage imod denne udstrakte hånd fra BRIKS-landene. Som et lille land, der har en tradition som brobygger ude i verden, men også er med i EU og NATO – og netop nu har et historisk tæt samarbejde med USA – påhviler der Danmark et særligt ansvar. Ved at bryde med den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og i stedet åbent byde BRIKS-landenes nye verdensorden velkommen, vil vi få en stor indflydelse på den videre udvikling. Vi vil ikke blot kunne påvirke andre lande i EU til at skifte kurs, men også sende et klart signal til vor ven USA om, at det ligeledes er i USA's interesse, at gå samme vej.

I en verden, hvor der er atomvåben nok til at udrydde menneskeheden flere gange om, er krig som politisk redskab noget, der må høre fortiden til. I stedet må alle verdens nationer samarbejde om menneskehedens fælles mål og med den udstrakte hånd fra BRIKS-landene, så er det nu en reel mulighed. Lad os takke ja til BRIKS-landenes tilbud og skabe en global økonomisk, videnskabelig og kulturel opblomstring uden sidestykke i menneskehedens historie.

Tak for ordet.

Dias ved foretrædet..

Fra LaRouche-bevægelsen 2. dec. 2014:

En ny dynamik for fred og udvikling på randen af krig

USA og NATO, under anførsel af de imperiale briter, tager flere og flere provokerende skridt, der fører til en konfrontation med atomkrig med Rusland. Hvad enten de personer, der tager disse skridt, er klar over det eller ej,

så truer det med hvert skridt og hver militæraktion i stigende grad med at blive til fuldt optrappet krig. Rusland, som klart forsvarer sig imod fjendtlige »regimeskift«, der er nået helt frem til dets grænser, vil hverken lade sig provokere ind i en krig, eller kapitulere. Dets responser vil være asymmetriske og totalt seriøse.

Briterne har nu direkte tilføjet et forsøg på en eksistentiel trussel mod Kina og har åbenlyst forsøgt at udløse en ny Tiananmen Square-opstand i Hongkong. Dette er et Hongkong, som briterne selv regerede uden demokrati i et århundrede.

»BRIKS-dynamikken« er opstået for at standse dette. Uden denne nye dynamik kunne driften mod krig ikke standses. Men denne nye alliances principper – hurtig økonomisk vækst og produktiv beskæftigelse, nationernes gensidige økonomiske fordel og fremskridt inden for videnskab og rumforskning – kan standse det.

Se på de kinesiske synspunkter om disse ting, som præsident Xi beskrev dem for to dage siden:

»Vi bør være fuldt ud opmærksomme på de internationale spændingers og kampes alvorlige karakter; men vi må også erkende, at fred og udvikling, vor tids underliggende tendenser, vil forblive uforandrede. Vi bør med skarpsindighed være os den internationale ordens forsatte konkurrencemæssige karakter bevidst: på den anden side må vi erkende, at den retning, som reformeringen af det internationale system tager, vil være uforandret.«

»Vi bør fuldt ud erkende den usikkerhed, der ligger i Kinas naboombivelser, men vi bør også indse, at den generelle tendens mod velstand og stabilitet i det asiatiske Stillehavsområde ikke vil ændre sig.«

Dette er USA's allierede, hvis USA kan blive genoprettet i overensstemmelse med sin oprindelige hensigt om gensidig udvikling af et samfund af suveræne republikker – den

Amerikanske Forfatnings hensigt. Det sker ikke som en eller anden automatisk udvikling i historiens løb; det afhænger af vore handlinger. Vi må fjerne fra embedet disse usle »ledere« såsom Obama, som ønsker at gå over til regimeskift gennem »farvede revolutioner«, og endda fuldt optrappet krig, mod de nationer, der er allierede med BRIKS. Vi må aktivere et nyt lederskab, som har en forenet hensigt for USA om at tilslutte sig denne »BRIKS-dynamik«.

Lyndon LaRouche udtrykte det således i en webcast-diskussion i går:

»Vi må indse, at USA rent faktisk udgør en meget stor del, i sig selv, af, hvad den nye verdensorden burde være. Men ... det, der foregår med Det britiske Imperiums rolle, er, at vi er i færd med at skabe et pseudo-verdenssystem. Og det er problemet.

Hvis vi, i USA, fjerner Obama og Bush-fyrene og så videre – fjerner den slags beskidt regering – så kan vi uden tøven få en særlig forståelse med disse andre nationer, som i det væsentlige udgør de dominerende træk på planeten – i Asien, Sydamerika osv.

Det, vi derfor må gøre, er, at vi må rydde op i vores eget hus; men vi må også finde ud af, hvordan vi skal relatere til disse former for 'BRIKS'-nationer, til aftalen mellem Rusland og Kina, osv. – og inkludere USA som et meget vigtigt element i denne kombination af nationalstater.«

Det er vores mission: at standse en konfrontation med atomkrig, før det er for sent.

Schiller Instituttets Ugeavis

49 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel leger med i en ny Cubakrise! Har vi intet lært af historien?

30. nov. 2014 – Obamas, Camerons, NATO's, EU's og fru Merkels aktuelle politik er rettet mod ét eneste mål: Putin skal, gennem en politik for regimeskift, jages ud af embedet. Til dette formål bliver der spillet på alle strengene: forsøget på udefra at anstifte en farvet revolution ikke blot i Ukraine, men også i Rusland; en optrapning af sanktionerne og den økonomiske krigsførelse for at ruinere den russiske økonomi med det formål at styrte Putin; en stadig større udvidelse og oprustning af NATO. Kombinationen af alle disse forholdsregler udgør en »Chicken Game«, hvor modstanderen skal bringes til frivilligt at kapitulere, konfronteret med den demonstrerede irrationalitet. Det er en leg med atomkrigens ild, og enden på legen kan blive udslettelsen af os alle.

Den britiske efterretningstjeneste MI6's tidligere medarbejder, Alistair Crooke, citerede på sin webside

Conflicts Forum i denne sammenhæng et af de tre medlemmer af præsident John F. Kennedys krisehåndteringssteam under Cubakrisen, William Polk, som for nylig advarede om, at vi i dag befinder os i nøjagtig den samme eskaleringsspiral som dengang, som kunne føre til en reel krig. Der hersker den samme dynamik som dengang, iflg. Polk: den manglende evne til at indse, hvordan den anden side, i modsætning til os selv, opfatter tingene, afvisningen af at acceptere den andens »sandhed« og hans subjektive oplevelse af historien, eller i det mindste indrømme, at der et eller andet sted derude kunne eksistere en anden »sandhed« end ens egen.

Polk mindede om, at det var udstationeringen i Tyrkiet af de amerikanske Jupiterraketter, som var rettet mod Sovjetunionen og permanent operationsklare og udstyret med atomspræghoveder, som foranledigede Sovjetunionen til at udstationere atommissiler på Cuba til gengæld. Og, ganske i modstrid med den nuværende, gængse fremstilling, tvang USA på ingen måde Krustjov i knæ ved at true med rædsler, men begge sider trak stille og roligt deres raketter tilbage. Tværtimod stod der bag dette amerikanernes erkendelse af, at en yderligere optrapning ville have ført til en atomar udslettelseskrig. Polk advarede indtrængende om, at nøjagtig det samme konfrontationsmønster udspiller sig nu, og at de ansvarlige tydeligvis absolut intet havde lært af denne historie.

Denne Chicken Game ('Hvem er fej?') går ud på, at to biler i rasende fart kører direkte mod hinanden, og den, der først viger, fordi han erkender, at den anden er mere vanvittig, har tabt. Hvis de begge raser videre, har ganske vist ingen af dem tabt prøven på deres mod, med de er trods alt begge døde på stedet.

Netop denne »strategi« blev kritiseret af den russiske udenrigsminister Lavrov den 22. nov. foran Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva. Vesten havde i Ukraine været fuldstændig for at støtte ekstremisterne og havde således selv

forladt deres eget princip om demokratiske valg. Det, der i stedet var kommet ud af det, var denne »Chicken Game« med Rusland for at fastslå, hvis nerver først ville kikke. »Tyrannerne« hensigt skulle være at få Rusland til at blinke først og tvinge det til at acceptere ydmygelsen af russerne og den russisktalende befolkning i Ukraine. Spørgsmålet er, hvor længe Putin og den russiske regering kan holde deres nerver i ro. Først blev alle løfter om ikke at udvide NATO til Ruslands grænser brudt. Der blev anvendt tocifrede milliardbeløb for, med »farvede revolutioner«, at styrte regeringer i Østeuropa, der var venligtsindede over for Rusland eller neutrale, ved hjælp af betalte aktivister – en strategi, som det russiske og for øvrigt også det kinesiske militær i mellemtiden har karakteriseret som irregulær krigsførelse.

Præsident Putin henviste, i sit interview med ARD, til den sande hensigt med EU-associeringsaftalen med Ukraine, nemlig at svække den russiske økonomi gennem den toldfri import af varer fra EU ind i Ukraine (og dermed ind i den russiske toldunion mellem Rusland, Belarus og Kasakhstan): »Det betyder, at alle europæiske varer ganske enkelt via Ukraine ville nå ind i den Russiske Føderations toldområde« – allerede her en tilsigtet økonomisk krig.

Dernæst støttede man på skandaløs måde et nazistisk kup den 21. februar i Kiev, hvor Victoria Nulands yndling »Jats« (Jatsenjuk) blev premierminister. Disse nazisters grusomheder over for den ukrainske befolkning blev ignoreret, og da befolkningen på Krim sluttelig, som en reaktion på alle disse udviklinger, i en folkeafstemning besluttede sig for en tilhørighed til Rusland, lød der farisæiske kor, der siden ikke er ophørt, om, at denne folkeafstemning havde ødelagt retsordningen i Europa. Siden sin tale i Sydney har fru Merkel overtaget et solistparti i denne koropførelse. Da den russiske regering for nylig fremlagde en resolution i FN's generalforsamling, der opfordrede regeringerne til at vende sig imod forherligelsen af nazi-ideologien og benægtelsen af

nationalsocialisternes forbrydelser, var der kun tre stater, der stemte imod – nemlig USA, Canada og Ukraine, mens EU-staterne undlod at stemme! At EU-landene indtager denne holdning er betegnende, men at den tyske regering undlader at stemme i dette spørgsmål, er utilgiveligt og afskyeligt.

Mens en ikke ringe del af den tyske befolkning ikke påtager sig den mentale anstrengelse at danne sig et billede af kronologien i Ukraine-krisen, og hopper på limpinden med de ensrettede mediers anti-Putin-propaganda, så forsvarer andre den mening, at fru Merkel dog i det mindste bør opretholde en dialog med Putin. Men hvad skal man udlede af det?

Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung rapporterede om et dokument om hovedspørgsmål fra Kanslerkontoret, ifølge hvilket Petersborg Dialogen skulle »reformeres« og en ny ledelse indsættes. Såvel formanden for Tysk-russisk Forum, Mathias Platzeck, som den nuværende formand for Petersborg Dialogen, Lothar de Maizière, blev anset for at være for ukritiske over for Rusland. Dermed har Merkel overtaget det standpunkt, som indehaves af kritikere som stedfortrædende chef for Unionsgruppen, Andreas Schockenhoff, parlamentsmedlem for De Grønne, Marieluise Beck, samt flere repræsentanter for NGO'er. I fremtiden måtte dialogen også give rum for en kritisk debat om den russiske politik. Schockenhoff er allerede blevet nævnt som en mulig efterfølger for Maizière.

Hermed er bukken tydeligvis blevet gjort til gartner, for på et arrangement for nylig sagde Schockenhoff foragtligt, som svar på et spørgsmål fra tilhørerne om BRIKS-staternes politik, at den russiske økonomi alligevel står foran kollaps, og at Putin snart vil være forsvundet. Hvis denne koldkrigs-kriger virkelig skulle blive indsat i denne post, ville det være en utilsløret krigserklæring over for Rusland, og det ville da være bedre, hvis Petersborg Dialogen blev lukket ned.

Men nogen forsinkelse tager diverse økonomiske forbund, som f.eks. Industriforbundet Sachsen 1828, nu ordet og kritiserer

sanktionerne imod Rusland som værende til fare for det tillidsforhold, som det har taget 25 år at opbygge. Så rigtige og vigtige, disse stemmer end er, så kommer de til kort. Tyskland deltager, gennem fru Merkels aggressive politik, i en atomar Chicken Game med Rusland, hvor vi er nået til nogle få minutter i midnat. Et tydeligvis yderligere problem består i, at der denne gang ikke sidder en Kennedy i Det Hvide Hus, men Obama, der netop har fjernet sin forsvarsminister Chuck Hagel fra posten, fordi denne følte sig mere forpligtet over for generalstaben, der er orienteret mod at undgå krig, en over for Det Hvide Hus.

Det, som nu er bydende nødvendigt i Tyskland, er, at vi får en åben og ærlig debat om den strategiske situation og om, hvad vore virkelige interesser er. Den kinesiske præsident Xi Jinpings tilbud til Obama ligger stadig på bordet: at USA og andre vigtige stater samarbejder med Kina og BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej og en ny, økonomisk verdensorden. Fru Merkel burde enten acceptere dette tilbud og omgående ophæve sanktionerne mod Rusland – eller også lade sig pensionere.

Kinas præsident baserer udenrigspolitik på det, vesterlændinge kalder 'Den andens fordel'

30. nov. 2014 – Den kinesiske præsident Xi Jinping holdt hovedtalen på en todages konference på højeste niveau den 28.-29. nov. i Beijing, Central Konference om Arbejdet med

Relation til Udenrigsanliggender, med en omfattende tale, som baserede hele Kinas udenrigspolitik på det koncept, som af vesterlændinge kendes som »den andens fordel«, og som han helt specifikt definerede over hele rækken af udenrigsanliggender. Her er nogle af de vigtigste citater:

»Med nye opgaver for øje, som bør udføres under nye betingelser, har vi arbejdet hårdt for på en kreativ måde at forfølge Kinas diplomati i både teori og praksis, sætte fokus på den kinesiske drøms globale betydning og berige den strategiske tænkning i forbindelse med fredelig udvikling«, sagde Xi.

»Vi har været fortalere for opbyggelsen af en ny form for internationale relationer, støttet af et win-win-samarbejde, foreslået og fulgt op af en politik for opretholdelse af retfærdighed og stræben efter fælles interesser, og været forkæmpere for en ny vision med fælles, omfattende, samarbejdende og vedvarende sikkerhed.«

»Vi har tilstræbt at opbygge en ny model for relationer mellem store nationer, fremsat og praktiseret en nabopolitik, der udviser venskab, oprigtighed, gensidig gavn og er inkluderende, såvel som også en retningslinje for Kinas relation til Afrika med oprigtighed, levering af resultater, forståelse og velvilje.«

»Vi bør lægge os kompleksiteten af den internationale arkitektur, der er i færd med at udvikle sig, på sinde, og vi bør også erkende, at den voksende tendens hen imod en multipolær verden ikke vil ændre sig.«

»Vi bør være fuldt ud opmærksomme på de internationale spændingers og kampes alvorlige karakter; men vi må også erkende, at fred og udvikling, vor tids underliggende tendenser, vil forblive uforandrede. Vi bør med skarpsindighed være os den internationale ordens forsatte konkurrencemæssige karakter bevidst: på den anden side må vi

erkende, at den retning, som reformeringen af det internationale system tager, vil være uforandret.«

»Vi bør fuldt ud erkende den usikkerhed, der ligger i Kinas naboombivelser, men vi bør også indse, at den generelle tendens mod rigdom og stabilitet i det asiatiske Stillehavsområde ikke vil ændre sig.«

»Vi står fast på vores holdning om, at alle lande, uanset størrelse, styrke og udviklingstrin, er ligeværdige medlemmer af det internationale samfund, og at verdens skæbne bør afgøres af befolkningerne i alle lande. Vi bør opretholde international retfærdighed og, i særdeleshed, forsvare udviklingslande.«

»Vi bør fortsætte med at følge win-win-strategien med at åbne op, og en win-win tilgang til ethvert aspekt af vore eksterne relationer, såsom inden for politiske, økonomiske, sikkerhedsmæssige og kulturelle områder.«

»Vi bør søge andre landes forståelse af og støtte til den kinesiske drøm, som handler om fred, udvikling, samarbejde og win-win-resultater. Det, vi stræber efter, er velfærd for både det kinesiske folk og for folk i alle andre lande.«

»Vi bør håndtere relationer med andre, store lande godt, opbygge en solid og stabil ramme for relationer mellem store lande, og udvide samarbejdet med andre store udviklingslande. Vi bør styrke fællesskabet og samarbejdet med andre udviklingslande, samt den tætte integration af vor egen udvikling og den fælles udvikling af de andre udviklingslande«.

»Vi bør fremme resultatorienteret samarbejde, aktivt fremme bygningen af Det økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. århundredes Maritime Silkevej, arbejde hårdt for at udvide forskellige parters konvergerende interesser, samt promovere win-win-samarbejde gennem resultatorienteret samarbejde.«

Xi understregede atter lederskabets forpligtelse over for de to mål for dette århundrede, nemlig fordoblingen af BNP og den personlige indkomst ved 100-året for grundlæggelsen af det kinesiske kommunistparti i 2020, og skabelsen af et moderne, socialistisk land, når Kina fejrer 100-året for grundlæggelsen af det Nye Kina i 2049.

Se: Officielle engelsksprogede weside for Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China

Foto: Xi Jinping taler på Central Konference om Arbejdet med Relation til Udenrigsanliggender den 28.-29. nov. i Beijing

Radio Schiller den 1. december 2014: Kinas "win- win" udenrigspolitik //Ruslands forsvarsforberedelser//Manhat- tan-projektet

Med formand Tom Gillesberg

Fra LaRouche-bevægelsen 1. dec. 2014: LaRouche om ilden fra Prometheus

I en telefonkonference i går med mange af sine nærmeste medarbejdere opfordrede Lyndon LaRouche dem til at komme ud af deres »små, overdækkede vogne« med lokal og regional organisering og gå med i en »forenet organisering« med det, vi gør på Manhattan, som model.

Som svar på et spørgsmål sagde han, at mange af vore folk mister noget af modet, fordi de ikke oplever den form for inspiration fra f.eks. det, vi gjorde med lanceringen af denne Manhattan-intervention i sidste uge. Det er noget, som normalt ikke sker i vores organisation. Sådan noget sker ikke, generelt, i vores organisation. Men vi gjorde det, vi organiserede det, i det væsentlige baseret på dette område. Vi gjorde det; det virkede. Nu breder det sig. Men vi har for mange folk, der hænger fast i konventionelle måder, i gamle vaner, ikke ser fremtiden – som venter på, at fremtiden skal hamre på døren, og de hører ikke denne hamren, og derfor sætter de sig tilbage i stolen.

Men det skete. Hvorfor? Fordi vi gjorde det, eller nogle af vore folk gjorde det. Og de folk, som ikke gjorde det, som ikke tænkte succesfuldt, eller kompetent, fik ikke fat i pointen. De var ikke inspireret; de vidste ikke, hvordan man skulle inspirere. Til en vis grad er selve demoraliseringen kilden til, at en præstation mislykkes. Men dele af vores organisation er nu blevet genoplivet fra den døde tilstand, og det virker. Vores indsats i Manhattan, i denne kampagne for anerkendelse af Hamilton-princippet, som det kommer til udtryk i Manhattan i New York-området: det ændrede tingene. Og vi ser

nu en meget signifikant forandring. Vi ser også virkningen af de områder, der ikke ændrede sig, som stadig går i den samme, gamle retning. Og de taber. Men de taber ikke, fordi samfundet svigtede dem; de taber, fordi de svigtede samfundet. Og derfor må vi have nye former for alarmklokker, som går i gang under folk, som prøver på at sove, altså rent politisk. Og når de forsøger at sove, sætter man alarmklokkerne i gang, og så vågner de. Hvorfor vågner de? Fordi de ikke har noget andet valg.

Vi har skabt en forandring i USA i sidste uge, og det vil blive klart i den kommende periode.

Som svar på en anden intervention tilføjede LaRouche, at folk må forstå, at ethvert individ må være dedikeret opdagelsen af sandheden. Sandheden er derude, og når folk ikke responderer, er det, fordi de ikke erkender sandheden. Måske skyldes det, at de ikke er uddannet til det; måske skyldes det, at de har mistet modet. Men der er ingen undskyldning for det, ingen virkelig undskyldning. De mennesker, der er kvalificeret til at lede samfundet, vil altid lede. De, der ikke leder, var ikke kvalificerede. Hvorfor var de ikke kvalificerede? Fordi de ikke havde engagementet, forpligtelsen. De var ikke helliget opdagelsen af løsningen på, hvad så siden det var for et problem, de var konfronteret med. De ville have nogle andre mennesker til at indgyde dem modet. De var ikke i stand til at respondere på egen hånd. Hvis man vil være leder, må man lede. Men hvis man ikke leder, er man ikke en leder. Og så vil man beklage sig over, at man ikke får lederskabet – fordi man ikke yder det!

Det er det gamle problem: folk er bange. De er bange for at træde frem; de er bange for at opdage visse ting; de er bange for deres nabos mening; de er bange for nogen i deres familie; de er bange for alt muligt. Og de ønsker ikke at forstyrre freden. De vil ikke sætte spørgsmålet på spidsen, tvinge en løsning frem. Det er vores opgave at erkende dette problem; at vi har et stort antal mennesker blandt vore folk, som et

udsnit, som mislykkes. De mislykkes, fordi de ikke er blevet jaget op, eller fordi de har held til at modsætte sig at blive jaget op. Men det er problemet.

Fejlen findes i dem selv. Og det, man må spørge sig selv om, er, hvad er det for en fejl, jeg er ved at begå, fejlen i mig selv, som er undskyldningen for ikke at gøre, hvad vi må gøre. For man nægter at opdage det, der ligger lige foran én. Og man ser det, når folk virkelig tager lederskabet. Det er ikke, fordi de har et eller andet stort talent for viden eller sådan noget; det er, fordi de simpelt hen beslutter, at de ikke vil sidde der som en anden skrubbtudse, der venter på, at solen skal skinne. Jeg forsøger altid at sætte alting i brand; det har jeg aldrig haft problemer med.

Efter at have modtaget en rapport fra New York konkluderede LaRouche sit indlæg i diskussionen ved at beskrive historien om vores seneste interventioner i Manhattan og sluttede med at sige, at vi har skabt betingelserne for at overtage nationens ånd i Hamiltons ånd. Vi havde stor succes, selv om tallene stadig er beskedne. Vi har skabt røre i tingene i en sådan grad, at de ikke kan komme uden om den kendsgerning, at vi har skabt denne intervention. Det, der hviskes, er: »Han har ret! Han har ret!« Vi har ikke vundet noget, på en stor, fysisk måde, men vi har skabt forudsætningerne for at overtage nationens ånd. Så vi har haft en stor succes, ikke, fordi vi har store tal, men fordi vi var i stand til at sætte processen med at ændre farven på situationen, så det går i vores retning, i gang. Det bliver ikke så nemt at få standset dette her. Selv med det, vi med begrænsede midler har gjort, så vil det her stadig være smittefarligt. Og denne smittefare kan gøre, at vi vinder fornyelsen af ånden i USA's forfatning. Sætter den i kraft igen. Og vi vil gøre det. Det er, hvad der foregår omkring New York-spørgsmålet. Og det er årsagen til, at USA vil genoplive verdens nationer.

Den tyske bankier Alfred Herrhausen mindet på 25-års dagen for sit mord

29. nov. 2014 – Mere dækning af mordet for 25 år siden på direktøren for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, den 30. nov. 1989[1], vil forekomme i de tyske, etablerede medier i de næste timer og dage. Dette mord gennem en fjernbetjent bombe, som sprængte Herrhausens bil i luften, da han var på vej til sit kontor, og som den såkaldte tredje generation af »Fraktion Rote Armee«, en fraktion af Baader-Meinhof-gruppen, tog ansvaret for, fandt sted kun to dage efter, at forbundskansler Helmut Kohl havde præsenteret sit ambitiøse 10-punkts program for en økonomisk og politisk integration af de to Tysklande, inkl. et program for udvikling af jernbaner. Herrhausen skal angiveligt have inspireret dette program, men der var også et åbent brev fra Helga Zepp-LaRouche til Kohl, som blev overleveret flere dage før, og som skitserede en storstilet plan for at bringe Øst og Vest sammen (og ikke kun Tyskland) efter at Berlin Muren netop var faldet den 9. november 1989[2], og som indvarslede Jerntæppets fald.

Avisen Frankfurter Rundschau interviewede Hans-Peter Burghof, økonom ved Hohenheim Universitet, og som husker, at Herrhausen var en person ulig de andre bankierer omkring ham, og at især hans forslag til en gældssanering/gældseftergivelse af udviklingslandene mødte stærk modstand, selv inden for Herrhausens egen Deutsche Bank. Burghof siger, at når han nu om stunder hører en tale af den aktuelle direktør for Deutsche Bank, Jürgen Fitschen, får han kuldegysninger op ad ryggen; så dramatisk har tingene ændret sig, siden tiden med Herrhausens politiske dominans.

Ludwig Poullain, tidligere mangeårige direktør for Westdeutsche Landesbank – den tidl. statsbank i Nordrhein-Westfalen, understregede de samme pointer i et interview med N-TV Tv-netværket og sagde, at havde Herrhausen levet, ville han aldrig nogensinde være slået ind på den vej med »løgn og bedrag«, som investeringsbankierer siden er slået ind på. Investeringsbankpraksis var også meget anderledes dengang, end den er i dag, tilføjer Poullain.

Foto: Alfred Herrhausen (tv) og Helmut Kohl

[1] Se: Frankfurt/Shanghai-udfordringen til London/Hongkong: Et ekko af tysk industri og Alfred Herrhausen

[2] Se: Helga Zepp-LaRouche i anledning af 25-års dagen for Berlinmurens fald

Porosjenko: Ukraine vil sluttelig komme med i NATO via EU-associeringsaftalen

29. nov. 2014 – I en åbningstale i det nye Verkhovna Rada (det ukrainske parlament, egentlig 'det højeste råd', -red.) den 27. nov. gjorde den ukrainske præsident Petro Porosjenko det klart, at hans regerings politik er at bringe Ukraine ind i NATO. Det kan bare ikke blive lige med det samme. Den russiske regering har gentagne gange advaret imod sådanne bestræbelser på at integrere Ukraine i NATO, en integration, som Rusland anser for at være en trussel mod landets mest afgørende,

nationale sikkerhed.

»I dag står det klart, at erklæringen om Ukraines status som alliancefri nation i 2010 ikke kunne garantere vores sikkerhed og territoriale integritet. Vi må afskaffe den«, sagde Porosjenko iflg. mødeudskriftet, som er udlagt på den ukrainske præsidentielle webside. »Denne position har ført til alvorlige tab. Derfor har vi besluttet at vende tilbage til et forløb med integration i NATO. Vi forstærker vores samarbejde med NATO, hvor vi arbejder med operationel kompatibilitet med NATO-medlemshærene og fokuserer på NATO-standarder i forsvars- og sikkerhedssektoren. Men jeg opfordrer alle til at indse, at politiske spekulationer over et umiddelbart NATO-medlemskab vil udsætte datoen for en tilslutning til NATO. Vi må opnå de nødvendige kriterier for et NATO-medlemskab.« Porosjenko fortsatte med bemærkninger om Ruslands opposition mod ukrainsk medlemskab af NATO og erklærede, at »det ikke burde blive bestemt af dem (Rusland), men af Ukraines befolkning«.

Porosjenko sluttede denne del af sin tale med at sammenkoble EU-Ukraine-associeringsaftalen, som hans afsatte forgænger, Viktor Janukovitj, nægtede at underskrive i november 2013, med Ukraines eventuelle NATO-medlemskab. »For øvrigt er 96 % af de reformer og kriterier, som er fastsat i handlingsplanen for et NATO-medlemskab, de samme som associeringsaftalens reformer og kriterier«, sagde han. »Lad os opbygge og gennemføre associeringsaftalen med EU.«

Som LaRouchePAC, sammen med prominente oppositionsfigurer i Ukraine, såvel som også den russiske regering, gentagne gange har hævdet, så var dette fra begyndelsen hensigten med associeringsaftalen, som Janukovitj nægtede at underskrive, fordi aftalen gør det muligt for Ukraine at gå med i EU's Fælles Sikkerheds- og Forsvarspolitik, hvilket betyder politisk konvergens og Ukraines uundgåelige tilslutning til NATO. »Både fra et økonomisk og militært standpunkt ville dette have været et slag mod Ruslands interesser«, sagde dr. Natalia Vitrenko, leder af Ukraines Progressive

Socialistparti, i Paris den 24. februar, kun to dage efter kuppet i Kiev.

Foto: Natalia Vitrenko under den internationale webcast i Paris, den 24. febr. 2014

(**Bør ses:** Video med Natalia Vitrenkos internationale webcast i Paris den 24. febr. 2014 – med engelsk simultantolkning. Introduktion ved Jacques Cheminade, leder af den franske LaRouche-bevægelse, Solidarité et Progrès.)

Ruslands affyring af Bulava interkontinentale ballistiske missil en succes

28. nov. 2014 – Den russiske flåde affyrede i dag med succes et Bulava interkontinentalt missil. Missilet udgør en del af Ruslands indsats for at modernisere sin atomafskrækkelseskapacitet, konfronteret med NATO's igangværende geopolitiske offensiv mod landet.

Atomubåden Alexander Nevskij affyrede missilet fra en position under vandet i Barentshavet. Missilets sprænghoved nåede sit mål, et prøvesprængningsområde næsten 5.000 km væk, i Ruslands fjernøstlige Kamtjatka-halvø.

Den russiske flåde har nu tre atomubåde, armeret med Bulava-missilet, af Borei-klassen, hvoraf to ubåde allerede er i aktiv tjeneste. Den tredje ubåd er klar og venter på formelt at blive kommissioneret af flåden. I det hele er der planlagt otte ubåde af Borei-klassen.

Ifølge rapporter i de russiske medier har Bulava en rækkevidde på næsten 5.000 mil (ca. 8.000 km) og har kapacitet til at medføre op til 10 atomsprænghoveder, hvilken ville give missilet evnen til at trænge igennem et missilforsvarssystem.